

SVĒTDIENAS VĒSTIS

OGRES TRĪSVIENĪBAS BAPTISTU DRAUDZES LAIKRAKSTS

2019/04-06(120)

Cilvēks, kurš nevar bez Jēzus

Ar Ināru Roziņu sarunājās Inga Plūmīte | 4. lpp

Piektdien, 7.jūnijā
Baznīcu
nakts

Ogres Trīsvienības
baznīcā, Vidus pr.15
No pl.18 līdz pusnaktij

UZZINI VAIRĀK:

www.baznicunakts.lv

SEKO MUMS: /BaznicuNakts

RELIGIJAS KULTŪRA VAI RAKSTU PATIESĪBA?

"Kas tu tāds esi, ka tu tiesā cita kalpu? Viņš stāv vai krīt savam Kungam. Un viņš stāvēs, jo viņa Kungs spēj viņu stiprināt. Dažs ievēro vienu dienu vairāk par otru, dažs turpretim visas dienas tur vienādas: ikviens lai pilnīgi turas savā pārliecībā! Tas, kas kādu dienu sevišķi ievēro, to ievēro Tam Kungam par godu un, kas ko ēd, ēd to Tam Kungam par godu, jo viņš par to pateicas Dievam. Bet arī tas, kas neēd, to dara Tam Kungam par godu, jo arī viņš pateicas Dievam."

Romiešiem 14:4-6

Kultūra, kurā dzīvojam, veido mūsos priekšstatus un uzskatus, saskaņā ar kuriem mēs rīkojamies un izfiltrējam apkārt redzamo pasauli. Tie ir kā šabloni, pēc kuriem vērtējam lietas kā atbilstošas vai neatbilstošas, pieņemamas vai nepieņemamas. Piemēram, ja esam dzīvojuši laikā, kad vīriešiem bija pieņemts sievietes vienmēr palaist sev pa priekšu vai, telpās ienākot, noņemt cepuri, tad tagad jaunākas sievietes var pat apvainoties par šādu pieklājības žestu, bet jauni vīrieši nekādi nesaprot - kāpēc gan cepures nēsāšana telpās ir "grēks"?

Līdzīgi ir ar reliģijas vai baznīcas kultūru. Konkrētā baznīcā izaugušam draudzes loceklim var būt izveidojies savs priekšstats par to, kādam ir jābūt dievkalpojumam, mācītājam, draudzei, mūzikai utt. Mūsdienās vecāka gada gājuma cilvēkiem dievkalpojums visdrīzāk asociējas ar bijīgu klusumu, mācītājs - ar stingrību, draudze - ar ciešu un no pasaules nodalītu ticīgo kopu, bet mūzika - ar dzejiskām himnām un celsmīgiem korāļiem. Savukārt jaunatne vēlas, lai dievkalpojums būtu interaktīvs un neformāls, mācītājs - atraktīvs un draudzīgs, draudze - kā kopiena, kas gatava pieņemt savā vidū jebkuru neticīgo, bet mūzikai jābūt ar priecīgas slavēšanas un emocionālas pielūgsmes elementiem.

Kuram ir taisnība? Apustulis Pāvils teiktu, ka abiem! Jo katra nosauktā lieta pati par sevi nav ne slikta, ne laba - tā ir tikai forma, kas palīdz tuvoties Dievam. Ja viena paudze vairāk ir orientēta uz cieņu un uzticamību, tad otra - uz mīlestību un sapratni. Ja viena paudze dziļi izjūt

Dieva virskundzību, tad otra - Dieva Tēva mīlestību! Šie abi aspekti sastopas Dieva personībā - Viņa rokās ir tiesa un žēlastība, Viņš ir Valdnieks un kalps. Jēzū Kristū mēs ieraugām abas šīs puses - Viņš ir Lauva un Jērs!

Mēs esam aicināti atzīt un iepazīt abas šīs Dieva dabas šķautnes! Viņš ir mūsu Kungs, bet vienlaicīgi Viņš ir arī mūsu Tētis - Abba! Mēs nedrīkstam pieļaut, ka mūsu reliģijas kultūra, pieredze un uzskati aplēpj Dieva Vārda patiesību! Mēs neiegūsim Dieva pilnību, ja neļausim Svētajam Garam mums atklāt tos Dieva aspektus, kurus līdz šim neesam vēl pieredzējuši. Mēs varam pazaudēt dievbijību, ja neiepazīsim Dieva svētumu. Mēs varam pazaudēt sirds žēlastību, ja neiepazīsim Dieva mīlestību!

Vēlēšanās palikt savā reliģiskajā kultūrā un ierastajās tradīcijās nozīmē garīgās izaugsmes apstāšanos. Tad cilvēks kļūst par potenciālu tiesātāju vai nu tiem, kas dzenas pēc svētuma, vai arī tiem, kas dzenas pēc žēlastības! Izeja no šāda aplama stāvokļa ir sekot Kristum un ļaut Svētajam Garam caur Rakstiem atklāt veselīgu balansu, lai mēs zinātu, kurā situācijā ir jāpaļaujas uz Dieva žēlastību, un kad ir jādzenas pēc Viņa svētuma.

Lai Dievs palīdz, ka, svinot draudzes 53. gada jubileju un Kristus Augšāmcelšanās svētkus, mēs visi kopā spējam sekot Svētajam Garam! Lai Dievs dod, ka mēs vairāk pieaugtu Kristus līdzībā!

Draudzes mācītājs Dainis Pandars

CILVĒKS, KURŠ NEVAR BEZ JĒZUS

Šoreiz mazliet tuvāk iepazīsimies ar draudzes svētdienskolas vadītāju, matemātikas skolotāju, četru dēlu māmiņu un vienkārši aktīvu, atsaucīgu un izpalīdzīgu cilvēku Ināru Roziņu.

- Lūdzu, pastāsti par savu bērniņu!

Esmu dzimusi Aucē. Kad sāku mācīties 5. klasē, mēs pārcēlāmies uz Dobeli. Liela daļa manas bērniības pagāja gan Pāvilstas novadā, gan arī netālu no Jaunpils – pie vienas vai otras vecmāmiņas.

- Kādas ir Tavas pirmās bērniības atmiņas?

Es toreiz biju ļoti maziņa. Tēva mātei patika, ka bērni vienmēr izēd tukšu šķīvi. Un vēl viņai patika ēdienam pievienot speķīti, lai tas labāk "piesien dūšu". Savukārt, es biju tik pieklājīga, ka negribēju viņai nepaklausīt. Es to speķīti iebāzu mutē, bet apēst nespēju. Todien snīga sniegs, un papus mani veda ar lielo kuzavnieku. Es sēdēju viņam blakus. Un man tas speķis aiz tā vaiga. Snieg sniegs, viss ir tik balts, un viņš man saka: "Cik balts sniegs snieg, meitiņ!" Bet es nevaru parunāt. Es viņam neko neatbildu, tāpēc ka man pilna mute. Viņš nesaprot, skatās uz mani un jautā: "Kāpēc Tu man neatbildi? Kāpēc Tu ar mani nerunā?" Bet es tikai: "Mmmm..." un pie sevis domāju – nu tāds balts sniegs, kā speķis! Nonākot mājās biju bezgala laimīga, ka beidzot varu to speķi izspļaut no mutes.

Jaunpilī dzīvoja arī mana vecvecmāmiņa. Viņa runāja par Dievu, bet es to nesapratu. Tomēr tad, kad viņa teica, ka lūdzot Dievu par mani, es jutu, ka tas ir kaut kas ļoti labs. Šodien saprotu, ka viņa mani ir izlūgusi Dievam.

- Kāda Tu biji bērniībā?

Bērniībā es biju barvede. Aucē mūsu sētas

bērniem bija pašiem savs šķūnis, savi noslēpumi. Mums bija pat izdomāta sava valoda. Šķūnī mēs (7-20 bērni) pulcējāmies un spriedām, ko mēs šodien darīsim? Kopīgi vārtījām smilšu putras, no mājām nesām lelles, spēlējām skolas, uzvedām teātra izrādes un tirgojām savas izgatavotās "muļķības", piemēram, nokrāsotus čiekurus. Mājas iedzīvotāji - parasti jau mūsu pašu vecāki - nāca tos pirkt. Kad bijām kādu naudiņu ietirgojuši, visi kopā spriedām, ko ar to darīt? Visbiežāk gājām uz vietējo veikaliņu, nopirkām vafeļu torti vai ko līdzīgu un tad kopā svinējām. Lai arī es starp bērniem nebiju pati vecākā, tomēr tā bija iegājies, ka pārsvarā es visu organizēju. Iespējams, ka tas tā izveidojās tāpēc, ka tas šķūnis piederēja manam papum.

- Ko Tev vislabāk patika darīt skolas laikā?

Man patika visu laiku būt aizņemtai. Pēc stundām bija koris, keramikas un zīmēšanas pulciņi, mūzikas skola. Tad darbi mājās, t.i., lopiņu apkopšana. Pēc tiem - skolas mājas darbi. Pa vidu vēl kāda zupa jāizvāra. Un gulēt tiku ap 2 naktī. Likās, ka visu laiku kustos, kustos un kustos, un daru, un daru, un daru, un esmu tik ļoti vajadzīga un tik darbīga, un tik ļoti nozīmīga, un vērtīga! Lieki piebilst, ka mans paps un mamma vienmēr ir bijuši "riktīgi" darbholiķi. Mammīte vēl joprojām tāda ir. Šobrīd mammai ir 88 gadi, bet viņa visu laiku kust, izmantojot darbam visas diennakts gaišās stundas.

Šodien domāju, ka mana lielā aizņemtbā bija pilnīgi nepareiza, jo, acīm redzot, es no kaut kā bēgu. Iespējams, ka ar to lielo darīšanu es slēpos no nesvarīguma sajūtas. Pārceļoties uz Dobeli, mans raksturs pilnībā izmainījās – no barvedes es kļuva par pavisam "mazo ināriņu", kurai nebija ne sava viedokļa, ne pašapziņas... Domāju, tās bija sekas tai traumai, ko manī radīja mūsu pārceļšanās no Auces. Jo pārceļšanās notika tik negaidīti un pēkšņi, ka es pat nespēju kādam

pateikt: "Atā!" Aucē palika mana pirmā mīlestība un ļoti, ļoti daudz draugu... Papus vienkārši salika mašīnā mūsu mantas, un mēs aizbraucām. Pat mamma nezināja, ka mēs aizbrauksim. Viņa atnāca no darba tukšā mājā...

Mammai šī pārceļšanās bija ļoti liela trauma, jo vēl tagad, kad par to sanāk runāt, viņa sāk raudāt. Man arī tā bija trauma, jo es pilnībā pārvērtos. Māsa Indra, kas ir par mani četrus gadus jaunāka, teica, ka Auces laika Ināra un tagadējā Ināra ir pilngi nesavienojamas.

- Kā Tu domā, kāpēc Tavs tētis tā rīkojās?

Cik saprotu, bija milzīgas nesaskaņas mammas un tēva starpā. Iespējams, tā bija tāda kā spēle, atriebība no tēva puses - savas varas demonstrēšana.

- Kā Tu kļuvi par skolotāju?

Pēc vidusskolas nezināju, kādu profesiju izvēlēties. Viena no manām klasesbiedrenēm gribēja mācīties par psiholoģi. "O-o-o, kāda interesanta profesija!" es domāju. Tomēr vispirms vajadzēja izmācīties kaut ko citu un tikai tad varēja braukt uz Ļeņingradu mācīties psiholoģiju. Tā mēs abas sākām studēt matemātikas pedagoģiju Latvijas Universitātē. Augstskolu beidzot, uz Ļeņingradu tomēr neaizbraucām.

Kad jau strādāju lauku skoliņā Rembatē, nejauši kāds dzirdēja, ka es angļiski kaut ko mēģinu atbildēt pa telefonu, lai gan skolas laikā biju mācījusies vācu valodu. Tad man teica, ka man ir jānācās angļu valoda un jānāc mācīt to trešajai klasei. Tā nu es reizē mācīju un pati mācījos. Vēlāk pabeidzu arī angļu valodas pedagogus.

Rembates skolā mācīju ne tikai matemātiku un angļu valodu, bet arī fiziku un informātiku, biju ārpusstundu darba organizatore, vadīju teātra pulciņu un skautus. Mūsu skola piedalījās Latvenego rīkotajā konkursā, dabūjām Latvijas mērogā godalgotu vietu un vēl Padomju laikā braucām uz Čehoslovākiju ar visu komandu. Tās iespējas jau paverās. Tiklīdz sāk kaut ko darīt, tā ir iespējas. Piemēram, ar skautiem izbraukājām Dāniju, Zviedriju. Ar Komeniusa projektiem - Vāciju, Grieķiju, Franciju. Man vienmēr bija jābrauc līdz, jo es vienīgā skolā zināju runāt angļiski.

- Pateicoties tavai "piespiedu" angļu valodai arī Taviem bērniem pavērās iespējas ceļot.

Jā. Un ne tikai maniem bērniem, bet arī ļoti daudziem skolas bērniem. Piemēram, no 70 skolēniem, kas maksimums bija skolā, 20 aizbrauca uz Grieķiju, vēl 20 uz Franciju. Ar kādu citu projektu braucām uz Zviedriju. Bērniem pavērās iespējas redzēt pasauli. Kad man bija sava ģimene, manī kaut kādā mērā atgriezās Auces laika organizatoriskās spējas, ar motivāciju - dot saviem bērniem vairāk! Neviens ceļojums uz ārzemēm nebija bez kāda no maniem bērniem.

- Kas Tev visvairāk patīk, strādājot par skolotāju skolā?

Pēdējā laikā man visvairāk patīk, ja ir personiskas attiecības ar skolēniem. Tas ir tad, kad viņi uztic savus noslēpumus, un kad mēs varam parunāties no sirds. Kad es arī klasē

varu iet un es jūtu, ka man ir tādas personiskas "sadotas rokas". Ka varu uzsmaidīt. Ka mēs varam satikties arī gaitenī.

- Pastāsti, lūdzu, mazliet vairāk par savu ģimeni!

Tad, kad man bija 28 gadi, domāju, ka laikam jau vairs neapprecēšos. Tajā laikā Dievam es vēl neticēju, bet reiz "runājos" it kā ar Dievu, it kā ar kādu augstāku spēku un lūdzu, lai dod man kādu cilvēku, ja man ir lemts to cilvēku satikt. Pāris dienas vēlāk iepazinās ar Raimonu, savu nākamo vīru. Mums ir četri dēli: jaunākais Rūdis mācās 11. klasē, Jānis mācās Latvijas Sporta pedagoģijas akadēmijā, Viesturs ir režisors. Vispirms viņš pabeidza Latvijas Kultūras Akadēmiju, pēc tam Stradiņos izmācījās par Drāmas terapeitu. Šobrīd Viesturs strādā četrās skolās. Viņš ir gan Drāmas pedagogs, gan vada teātra pulciņus. Viņam ir arī vairāki līgumi režijā - Valmieras teātrī un Daugavpils teātrī. Viesturs plāno drīzumā uzsākt darbu arī Strenčos. Viņš saka tāpat, kā mana mammīte - Visu var, ja tikai labi grib! Sirds viņam ir laba. Dievs visiem maniem bērniem ir devis labu sirdi. Savukārt, Rihards savā laikā pabeidza inženierus Rīgas Tehniskajā universitātē. Tagad viņš dzīvo Ventspilī un strādā ārzemju uzņēmumā - viņš projektē pretplūdu aizsardzības sistēmas Eiropā un ASV.

- Kādi notikumi Tev ir palīdzējuši meklēt un piedzīvot Dievu?

Katrs bērns. Piemēram, Rihards pirmā gadiņa beigās saslima ar meningītu. Ārsti viņu saņēma vienos krampjos un teica: "Mammīt, te nav nekādu

cerību - gaidiet to sliktāko!" Es biju tik izmisusi, ka turpat slimnīcā metos "garšļaukus" uz grīdas un lūdzu Dievu: "Ja Tu pasaulē esi tāds Dievs, kurš mīli cilvēku, tad glāb manu dēlu!" Pēkšņi jutu, ka manī iestājas miers. Tāds miers, ka man vairs nav jālūdz. Es apsēdos uz gultas. Te atveras durvis un māsiņa saka: "Nāciet! Bērns ir pamodies un krampji beigušies." Toreiz savā sirdī "piefiksēju", ka pasaulē ir tāds Dievs, kurš mīl cilvēku, bet ar baznīcu to nekādā veidā vēl nesaistīju.

Līdzīgs gadījums bija ar Viesturu 6 vai 7 gadu vecumā. Viņam bija garais klepus un arī krampji. Es lūdzu līdzīgi, kā par Rihardu. Un jau atkal manī iestājas miers. Zēns sāka grozīties, krampji atkāpās - es pati savām acīm redzēju, cik pārdabiski tas notika.

Ar Jāni pirmsskolas vecumā bija līdzīgi. Viņam bija plaušu karsonis vai kas cits - ārsti īsti nezināja, kas bērnam kaiš, tāpēc gribēja ņemt punkciju viņam no muguras. Gan mana izmisuma pilnā lūgšana, gan viss pārējais atkārtojās apmēram tāpat, kā abas iepriekšējās reizes. Toreiz nepilnas stundas laikā bērns atveseļojās un jau sēdēja.

Secinājums ir tāds, ka man neviena bērna nebūtu, ja nebūtu Dievs, kurš mīl cilvēku, jo Rūdis, savukārt, nemaz nebūtu piedzimis.

Tajā laikā, kad es paliku stāvoklī ar Rūdi, mēs bijām diezgan trūcīgi, un mani radi burtiski uzspieda, ka man ir jātaisa aborts. Tas spiediens bija ļoti liels. Tāds, ka fiziski es tiku vilkta taisīt abortu. Es viņiem toreiz teicu, ka man ir zināms cilvēks, kuram paprasīt, ko man darīt? Un to, ko

viņš man teiks, to es darīšu. Tie bija tādi dīvaini vārdi, jo man nebija neviena cilvēka, bet es biju domājusi to Dievu, kurš mīl cilvēku. Un viņi mani atlaida, lai es paprasu "tam cilvēkam". Es paprasīju, un manī iestājās pilnīga pārliecība, lai saka visi, ko viņi grib, bet tam bērnam ir jābūt un viss.

Kāda meitene no Rembates skolas vēl pirms notikuma ar Rūdi atveda mani uz Ogres Trīsvienības baptistu draudzi. Toreiz draudzē kalpoja mācītājs Vitālijs Astapenko (1998. gada maijs-decembris – aut.). Šeit man patika. Atceros, Baiba Grīnberga spēlēja klavieres un dziedāja, un man viņa izskatījās kā īsts eņģelis. Sāku vest uz svētdiaskolu savus dēlus, bet ticības manī nebija, es nebiju piedzimusi no augšienes. 2003. gada pavasarī kādā dievkalpojumā sludināja par piedzimšanu no augšienes un tika dots padoms vienkārši lūgt pēc tās. Es lūdzu. Tajā laikā redzēju tādā kā vīzijā Zemi no augšas un kāds teica: "Redzi, Ināra, šo visu Es esmu radījis!". Tikai tad man viss "saslēdzās" kopā, ka šeit, baznīcā, cilvēki pielūdz to Dievu, kurš mīl cilvēku. 2003. gada vasarā es nokristījos.

- Kā ticība Tev ir palīdzējusi skolotājas darbā?

Es teiktu, ka man ir palīdzējis Jēzus. Piedzimšana no augšienes mani tik ļoti vēl neizmainīja. Pēc tās es tikai sāku domāt, ka evolūcijas teorija, kura man bija mācīta, ir aplama... Īstās izmaiņas sākās, pateicoties ELLEL Ministries skoliņām: (1) videolekcijām Kauguros 2014. gada sākumā un (2) sešu dienu skolai Ozolniekos 2014. gada jūlijā, kur mani pārņēma patiesa grēku nožēla. Tad es sapratu, ka es bez Jēzus nevaru. Tajā vasarā ap mūsu māju izmainījās pat garīgā atmosfēra – kraukļu, žurku un peļu vietā parādījās baloži, sīļi Tikai tad pamanīju, ka sāku mainīties – ka es citādi atbildu, citādi redzu cilvēku, citādi līdzī jūtu, ka manī sāk atgriezties kaut kas no Auces laikiem, kad man bija žēl katra. Toreiz sapratu, ka viss tas, kas man dzīves laikā ir bijis vērtīgs (atzinības raksti,

godalgas utt.), ir tik ļoti mazvērtīgs salīdzinājumā ar Kristu.

- Kā Tu nokļuvi draudzes svētdiaskolā par skolotāju?

Es vienkārši paklausīju Aijai Grīnbergai, kura ilgus gadus draudzē vadīja svētdiaskolu. Iespējams tāpēc, ka es vienmēr esmu bijis "paklausīgs" cilvēks, klausot Aijai, savā laikā izgāju kursu "Efektīva bērnu apmācība". Es paklausīgi mācījos, braucu uz nometnēm un paklausīgi klausījos, ko man stāstīja, kaut arī bez sajēgas. Kādu laiku es svētdiaskolā zīmuļus asināju, biju par palīgu Inesei Semenko. Tad, kad Aija gāja prom no svētdiaskolas, viņa visiem, kuri bija saistīti ar svētdiaskolu, izdalīja aptaujas lapiņas, kurās neviens neko tā īsti nebija ierakstījis, bet es nezin kāpēc ierakstīju, ka gribu kaut ko palīdzēt un darīt.

- Kas Tevi pamudināja uzņemties šo nevieglo nastu – vadīt draudzes svētdiaskolas darbu?

Sakritību rinda – tā es teiktu. Tu jau redzi, ka kaut ko uzņemties vispār nav mana problēma. Es esmu vadījusi arī lielas nometnes, turklāt, valsts mērogā. Dzīvē man daudzkārt ir bijušas "milzīgas" avantūras - lietas, kuras citi neuzņemtos, sakot, ka ir neiespējami tās izdarīt. Bet Es darīju. Šajā draudzes svētdiaskolas vadītājas postenī es nokļuvu vienkārši "peldot pa straumi".

- Kā Tu tagad jūties šajā "postenī"?

Visu izanalizējot, man neliekas, ka ir nepareizi. Ir sajūta, ka būšu šai vietā tik ilgi, kamēr Dievs gribēs, lai es te esmu.

- Vai Tev ir sajūta, ka šī kalpošanas "nasta" ir viegla un patīkama?

Viegla! Viegla tāpēc, ka ir cilvēki, kuri - ja dara, tad arī izdara. Šobrīd īpaši mani iepriecina Māris Puzurs.

Ja arī neviens nav pieteicies vadīt svētdienskolas nodarbību, es neuztraucos. Es Dievam saku: "Ja Tu gribi, lai es to vadu, lūdzu, dod man visu, kas vajadzīgs!" Un tad es ieraugu vienu lietu, otru, vēl kādu un - nodarbība gatava. Ir skaidrs - nodarbība jāvada man, jo man viss ir dots.

Nesen bija interesants gadījums. Es ļoti gribēju kopā ar kori piedalīties Māra Vītola ordinācijas dievkalpojumā Jaunjelgavā. Radās jautājums - bet kurš vadīs svētdienskolu? Kāda no skolotājām atsūta ziņu, ka viņa tajā dienā grib vadīt mazo grupu. Pēc brītiņa piesakās tie, kas ir gatavi vadīt lielos bērnus. Viss kārtībā, nu es varu droši braukt uz Jaunjelgavu!

Kamēr Dieva jūgs būs patīkams un Viņa nasta viegla, tikmēr man tur ir jābūt. Bet es redzu cilvēkus, kuri varētu vadīt svētdienskolu. Bet nu darīšu, kamēr man jādara!

- Kāds ir Tavs redzējums par draudzes svētdienskolu?

Pilnīgi noteikti tai jābūt tik dzīvai, ka tas skar visu draudzi. Katram cilvēkam "jādeg" par bērniem, jo tā taču ir mūsu nākotne. Ar "dedzību" es domāju, ka katrs kādā brīdī ir gatavs pie bērniem pabūt, ar viņiem kopā padarboties. Man ir liels prieks par Zigi (Zigurdu Skaru - aut.), jo viņš REDZ bērnus. Viņš darbojas ar viņiem un dažādi viņus ieinteresē. Bērni Zigurdā ieklausās un viņu respektē. Zigurdā ir dzīva uguns.

Par svētdienskolas bērniem man ir tāds redzējums, ka viņi tiešām pieaugtu jau agrā bērnībā un pieņemtu Jēzu, un nokristītos, un mācētu lūgt, un lūgtu. Ka uz svētdienskolu līdz ņemtu Bībeli. Ka vecāki "degtu" līdz saviem bērniem par to, kas notiek nodarbībās. Jautātu par tām, līdzīgi kā skolā vecāki grib zināt par matemātiku. Ka vecāki ar bērniem varētu diskutēt par Dieva Vārdu.

Par skolotājiem svētdienskolā man ir vīzija, ka tie būtu cilvēki, kuri ir gatavi patiešām ziedot savu ikdienu, savu brīvo laiku dedzībā par bērniem.

Par svētdienskolas telpu domājot, man ir sapnis, ka tur varētu "pieslēgties" kāds "dizaineris", kurš to varētu iekārtot (pārkārtot) tā, lai būtu skaisti un praktiski.

Gribu arī pateikties Dzidrai Gaižutei un Margaritai Porietei par konfekšu pušķīšiem bērniem, kā arī visiem - maziem un lieliem, ieskaitot Mairi Grāvleju, par atbalstu un palīdzību svētdienskolas darbā!

- Ko Tu gribētu novēlēt draudzes cilvēkiem?

Dzīties visupirms pēc Dieva Valstības un Viņa taisnības, lai Dievs varētu piemest visas pārējās lietas (Mateja ev. 6:33).

Ar Ināru Roziņu sarunājās Inga Plūmīte

UZTICĪBA UN SAPRATNE

Turpinot apkopot dažādos materiālus rakstu sērijai šajā gadā, nonācu pie slēdziena – tās ir tēmas, kas sasaucas ar cilvēka dziļākajām vajadzībām vai darbu pie rakstura. Grāmata "Pareizas attiecības" runā par četriem attiecību pīlāriem: mīlestību, cieņu, uzticību un sapratni. Tāpēc turpinājumā nedaudz par uzticību un sapratni, jo sociāla mijiedarbība nebūtu iespējama, ja nevienam nebūtu iespējams uzticēties. Un mēs ilgojamies būt saprastijau no pašiem pirmajiem dzīvības gadiem, piemēram, vīlušies bērni raud: "Tu nesaproti!"

Abas lietas ir pašas par sevi svarīgas, bet kaut kādā ziņā arī ļoti saistītas. Mēs varam padomāt par secību: "Tu nevarēsi saprast otru cilvēku, ja viņš Tev neatklās sevi. Viņš Tev neatklās sevi, ja viņš Tev neuzticēsies. Viņš Tev neuzticēsies, ja viņš Tevi nepazīs. Un viņš Tevi nepazīs, ja tu pats neatklāsi sevi viņam." Mēs iepazīstam cilvēkus attiecīgi tik daudz, cik viņi mums atklājas. Mēs to ļoti labi saprotam, kad ir runa par attiecībām ar Dievu. Mūsu atziņa par Dievu ir pilnīgi atkarīga no atklāsmes, tas ir, no Dieva vēlēšanās atklāt mums Sevi. Tie, kas vēlas iegūt zināšanas par Dievu bez atklāsmes, vienkārši nesaprot personu uzbūvi. Tu nevari iepazīt otru ar prātu vien, jo Tu esi pilnīgi atkarīgs no otra cilvēka gatavības atklāties.

Šāda atklāšanās rada reālu ievainojamību. Pastāv risks būt sāpinātam un ievainotam, ja, atklājot savu patieso 'es', es tieku atgrūzts, kritizēts vai izsmiets. Lielākā daļa no mums jau agri dzīvē ar to iepazīstas, un daudzi no mums jau bērnībā ir apņēmušies ar to nekad vairs neriskēt. Tā vietā mēs vienkārši projicējam savu imidžu, cerot, ka tas būs pieņemams tai sabiedrībai, kurā mēs atrodamies. Ja tas netiek pieņemts, tam nav pārāk lielas nozīmes – mēs tik un tā nebijām šī imidža būtība. Mēs varam atteikties no šī eksperimenta un pamēģināt kaut ko citu.

Grūtības rada tas, ka es tik ļoti pierodu pie šī imidža, ka es domāju, ka tas ir mans patiesais 'es'

un identificējos ar to. Bet citiem cilvēkiem vai vismaz tiem, kuri meklē reālu kontaktu, tas šķiet neīsts. Pat tad, kad viņi to pieņem, viņi tomēr zina, ka viņi nepazīst 'reālo' personu.

Kādi apstākļi uzmundrina otru cilvēku atklāt sevi un riskēt ar ievainojamību? Izrādās, ka svarīgi ir šādi faktori: patiesa, rūpju pilna mīlestība, cilvēka patiesās vērtības atzīšana un no uzticības dzimusi pārliecība. Mēs nevaram izlauzt ceļu uz šīm zināšanām. Mēs varam vienīgi radīt klimatu, kurā persona ir gatava riskēt un atklāt sevi. Patiesa otra cilvēka pazīšana un saprašana rodas vienīgi no dziļas cieņas pret viņa godprātību un gatavības riskēt darīt to pašu. Ja es vēlos iepazīt, man ir jāvēlas tikt iepazītam. Ja es gribu, lai otrs cilvēks atklāj man sevi, man pirmajam ir jāriskē un jāatklāj sevi. Kad mēs atrodam kādu, kurš patiesi vēlas mūs saprast, notiek kaut kas ievērojams – mēs momentā jūtam, ka mums nav jāattaisno sava rīcība vai uzskati.

Mums ir jāsaprot kāda svarīga lieta – mēs 'pazīstam' otru cilvēku ar savu garu. Kad ir runa par personas pazīšanu, tad to dara mūsu cilvēka gars. Cilvēku pazīšana būtībā ir garīgas zināšanas: *"Jo kurš cilvēks zina, kas ir cilvēkā, kā vien cilvēka gars, kas ir viņā. Tāpat arī neviens nespēj izprast to, kas ir Dievā, kā vien Dieva Gars" (1. Kor. 2:11)*

Personīgā saskarē mēs meklējam attiecības ar otra cilvēka garu. Ja nerodas kontakts šajā līmenī, tad persona netiek saprasta un iepazīta. Padomā par gadījumiem, kad tu, runājot ar kādu, zināji, ka atradāties 'uz tā paša garuma viļņiem', sauc to kā gribi. Kā tu juties pēc tam? Tu juties dzīvs, sajūsmināts, pacilāts, reizēm eiforisks. Tu zini, ka bija reāls kontakts, siržu sadraudzība, dzīvības plūsma starp jums. Jāņa evaņģēlijā 6:63 Jēzus teica: "Vārdi, ko Es jums runāju ir gars un dzīvība." Tāds brīnums piemīt Dieva Vārdam. Tas vēsta par to, kas notiek Dieva nepieejamajā iekšienē. No Tēva krūts iziet Vārds, kuru saņemot, es varu piedzīot savā garā atklāsmi no Dieva sirds. Vārdi ir Gara transportlīdzeklis. Protams,

tie var būt nenožīmīgas, savārstītas skaņas, bet, kad tos runā garā un patiesībā, tie var atklāt cilvēka dzīves būtību. Bet, lai saziņa būtu patiesa, cilvēkam ir jābūt vienotam ar tiem vārdiem, ko viņš saka, līdzīgi kā dziedātājam ir jābūt vienotai ar savu dziesmu. Tas nozīmē, ka mums jābūt dzīvot un runāt no sava gara. Tas nozīmē atteikties no vārdu apslēptās nozīmes, pārstāt sazināties ar secinājumu palīdzību vai runāt aplinkus.

Domāsim tālāk arī par uzticēšanos, jo tā palīdz būt atklātam. Uzticēties nozīmē labprātīgi izvēlēties būt atkarīgam no otras personas, lai nodrošinātu to vai citu iznākumu, rezultātu vai nodomu piepildīšanos. Pirmkārt uzticēšanās ir cilvēka izvēle, jo nevienu nevar uz to piespiest. Otrkārt uzticēšanās ir attieksme, kurā ir gan zināšanu, gan emocionālais, gan uzvedības elements. Tas nozīmē, ka Tu ar prātu zini, ka otrs tāds ir, jūties pārliecināts un drošs un atbilstoši rīkojies.

Uzticēšanās ir arī risks atstāt kontroli pār rezultātiem otra ziņā. Ja tu saki, ka kādam

uzticies, lai viņš tavā labā ko izdara, bet pēc tam personīgi pārraugi viņa darbošanos, tad Tu gan varētu panākt, ka darbs ir izdarīts, bet muļķīgi būtu apgalvot, ka tu patiesi esi uzticējies. Turklāt uzticoties Tu neparedzi iespēju, ka otrs Tevi varētu pievilt. Tendence ieņemt atkāpšanās pozīciju vai "nodrošināties pret zaudējumiem", lai pasargātu sevi no vilšanās, var liecināt par apbrīnojamu apdomību, bet noteikti liek šaubīties par Tavu uzticēšanās pilnību. Ja otrs uzzinās, ka Tu paredzi tādu iespēju, viņš ātri sapratīs, ka Tu viņam nemaz neuzticies.

Uzticēšanās rada ievainojamību jeb pozīciju, kurā iznākums vai sekas nav manā tiešā pakļautībā, bet kāda cita rokās. Tieši šo uzticēšanās radīto atkarības stāvokli mums pieņemt ir visgrūtāk. Mūsu grēcīgās dabas pamatā ir nevēlēšanās dzīvot atkarībā no Dieva. Šķiet, ka mūsos ir ieliktas divas paradoksālas vajadzības: pēc zināmā un nezināmā. Atbilde mūsu vajadzībai pēc zināmā un drošības ir Dievs, kas ir mūžam nemainīgs un kura mīlestība un Vārds ir absolūti uzticami un nemainīgi. Atbilde mūsu vajadzībai pēc nezināmā arī ir Dievs, kas vienmēr dara

jaunas lietas: "Redziet, es veikšu ko jaunu." Viņš arvien mūs aicina atstāt jau pazīstamo un uzticīgā atkarībā iet ticības ceļu, ko veido personīgas attiecības.

Lai Tev uzticētos, Tev brīvprātīgi ir jāuzņemas atbildība par sekām. Nevar gaidīt, ka kāds būs uzticams kādā lietā, ja viņš nepiekrīt uzticības noteikumiem, tos nezina un neapņemas izpildīt. Turklāt, ja es gaidu no otra uzticamību, man pašam tādām jābūt, jo nenopietnība no manas puses neveicinās otrā nopietnu attieksmi pret savu daļu. Uzticēšanās ir saistīta ar atbildību par iznākumu, tāpēc tā bieži ir saistīta ar atskaitīšanos.

Visbeidzot, zaudētu uzticību ir ļoti grūti atjaunot, jo tā ir ārkārtīgi trausla. Viens no iemesliem tam ir uzticībai raksturīgais 'visu vai neko!'. Tu vai nu uzticies vai neuzticies. Tu nevari uzticēties pa pusei, jo tam sekojošā nedrošība rada milzīgu diskomfortu. Uzticība ir ievainojama, tā vienmēr dārgi maksā, ja ne citādi, tad emocionāli un psiholoģiski. Kad ir zudusi uzticība, mūsu it kā drošā pasaulīte pēkšņi ir kļuvusi nedroša un neparedzama. Tas rada bailes un raizes, kas savukārt pārvēršas aizsargemocijās, kas izpaužas dūsmās par notikušo.

Uzticības veidošanā atceries, ka Tev ir jāriskē. Pirmo reizi uzticoties kādam, vērsies pie viņa stiprajām, ne vājajām vietām. Uztici viņam izdarīt kaut ko, kas viņam ļoti padodas un par ko viņš ir pārliecināts, ka tas viņam ļoti izdosies. Uzslavē par paveikto un izsaki savu uzticēšanos. Tikt atzītam par uzticamu ir ļoti pagodinoši – "Labi, Tu godīgais un uzticamais kalps...". Arī tas, ka apliecinām ar muti savu ticību, audzina mūsu spēju uzticēties. Ir svarīgi arī pašam būt par paraugu uzticībā, īpaši, ja mācām bērnus. Viņi novērtēs uzticamību kā tikumu un centīsies to atdarināt tikai tad, ja redzēs, ka to konsekventi praktizē tie, kurus viņi ciena un visvairāk apbrīno. Tālāk var izteikt atzinību par panākumiem, uzticot lielāku atbildību, bet neaizmirsti palielināt

uzticību pamazām. Ja otrs cilvēks Tevi pievīla, sargies no vārdiem "es Tev uzticējos, bet Tu mani pievīli". Uzticība sākumā ir trausls pavediens, un, ja Tu viņam pasaki, ka neuzticies, paies ilgs laiks, pirms viņš spēs noticēt, ka tagad Tu viņam uzticies. Noteikti ievēro atšķirību starp uzticēšanos kādam un viņa pārbaudīšanu vai izmēģināšanu (piemēram, pārbaudes laiks). Ja cilvēks nav spējīgs veikt uzdevumu, tas nenozīmē automātiski, ka cilvēks ir neuzticams, vienkārši tika konstatēta cilvēka piemērotība uzdevumam. Vēl jo vairāk nevar vainot otru neuzticībā ar vārdiem "Tu mani pievīli", ja viņš iepriekš nezināja, ka Tu viņam uzticies un nebija šo atbildību uzņēmis.

Ja vēlies radīt uzticības gaisotni pret sevi, Tev pirmkārt ir uzticami un apzinīgi jāpilda savi pienākumi un uzdevumi. Tāpat ļoti svarīgi ir strikti pildīt savus solījumus arī tad, ja tas ir neizdevīgi un apnicīgi vai ja Tev tas dārgi maksā. Uzticams cilvēks ir konsekvents, kas rīkojas saskaņā ar principiem nevis untumiem vai impulsiem. Rūpīgi sargā noslēpumus. Saki pilnīgu nevis daļēju patiesību - gan savas domas, gan jūtas.

Un strādā pie rakstura: noskaidro no kādām vājībām Tev ir jāuzmanās vai pie kādām jāstrādā. Neļauj sev izvēlēties vieglāko iespēju vai izeju. Nepieļauj kompromisus savos principos ne grūtību, ne izdevīguma dēļ. Un visbeidzot vairies kurnēt grūtos brīžos vai sākt sevi žēlot, kad klājas grūti. Ir ārkārtīgi grūti uzticēties tādām cilvēkiem, kurš vienmēr sevi žēlo.

Novēlu, lai visi šie ieteikumi nenobiedē, bet palīdz aizdomāties, cik trausla un nopietna lieta ir uzticamība, un pret to nevar izturēties vieglprātīgi. Lai Dievs svētī, audzējot kristīgu raksturu un gara augli – uzticamību!

*Pēc T. Māršala grāmatas
"Pareizas attiecības" materiāla,
sagatavoja Liene Pandare*

DVĒSELKOPŠANAS VĒSTURE

Mūsdienu kristīgajā baznīcā cilvēki arvien vairāk nonāk pie secinājuma, ka kļūšana par kristietiem neatrisina visas dzīves problēmas, bet nereti pat tās tikai atklāj. Kristīgajā sabiedrībā tiek diskutēts par to, vai pēc jaunuzdzimšanas cilvēkam ir vajadzīga dvēselkopšana. Vieni uzskata, ka kristietim nav vajadzīga nekāda papildus palīdzība no cilvēkiem, jo Svētais Gars pats viņam visu vajadzīgo atklās. Citi ir pārliecināti, ka bez dvēselkopšanas cilvēka garīgā izaugsme un svēttapašana var būt ierobežota un pat kavēta. Tas rada jautājumu – kas tad īsti ir dvēselkopšana? Vai mācītājs ir vienīgais draudzes dvēselkopējs jeb arī citi draudzes locekļi var par tādiem būt? Vai draudzes ganīšana un dvēselkopšana ir viens un tas pats? Vai dvēselkopšana ir moderns kristīgs "modes" kļūdains jeb tā tomēr ir bibliiska kalpošana, kas gājusi cauri visiem gadsimtiem kristīgajā vēsturē? Centīsimies šajā un nākamajos avīzes numuros atbildēt uz šiem jautājumiem. Kā vienu no pamatmateriāliem izmantosim Dienvidāfrikas Universitātes profesora un baptistu mācītāja Dr. Johaness Raimera grāmatu "Dvēselkopšanas pamati draudzē" (Raimers 2014). Šajā grāmatā autors ir apkopojis gan dvēselkopšanas vēsturi, gan arī ataino šīs kalpošanas bibliisku praksi mūsdienu kristīgajās draudzēs.

Pasaulē ir maz materiālu par dvēselkopšanu vēsturiskā skatījumā. J. Raimers raksta, ka viņam ir zināmi tikai divi autori, kas pētījuši dvēselkopšanas vēsturi (Augustīns Gardelands, 1897.-1898. un Kristians Mellers, 1994.). Tas pārsteidz, jo vēstures izpēte ir ļoti svarīga. Tā mums palīdzētu ne tikai labāk saprast dvēselkopšanas darba kontekstu, bet arī atklātu pagātnē pieļautās kļūdas. Mācīšanās no baznīcas tēviem dotu iespēju mums neatkārtot viņu kļūmes. Pazīstamais amerikāņu pastorālās teoloģijas profesors Tomass S. Oudens vēl 1979. gadā puda dziļas raizes par to, ka ASV trūkst dvēselkopšanas vēsturiskās teorijas jeb trūkst vajadzīgās pieredzes, kas ļautu draudzēs mazināt

neveselīgus eksperimentus dvēselkopšanas jomā. Dvēselkopšanas prakses vēsturiskais apskats palīdzētu apturēt un novērst dažāda veida nebiblisku eksperimentālistu.

Termins Bībelē

Vecajā Derībā (VD) termins "dvēselkopšana" nav minēts. Dvēsele ir minēta kā Dieva elpa, kas iedvesta cilvēka ķermenī (1. Mozus 2:7). Dvēsele rūpējas, bēdājas, cieš (Psalms 13:3), taču VD nevar izlasīt, kā cilvēkam rūpēties par dvēseli, vismaz šo rūpju platoniskajā nozīmē. Dvēsele ir dievišķas izcelsmes un par to rūpējas Dievs. Viņai ir labi, kad tā ir harmonijā ar Dievu (Psalms 104:29-30, Ījaba 34:14-15).

Arī Jaunajā Derībā (JD) nav atrodams vārdu savienojums no "dvēsele" un "kopšana". Tajā vārds "dvēsele" parasti tiek lietots kā apzīmējums vārdam "dzīve". JD aicina rūpēties ne tikai par dvēseli, bet par visu cilvēku kopumā. Tas skaidri lasāms *Pāvila 1. vēstulē Tesalonīkiešiem 5:23: "Bet pats miera Dievs lai jūs svētī caurcaurim, un jūsu gars, dvēsele un miesa visā pilnībā lai paliek bezvainīgi līdz mūsu Kunga Jēzus Kristus atnākšanai."*

Lai gan Bībelē nav minēts termins "dvēselkopšana", tomēr tajā ir atrodams priekšstats par cilvēka iekšējo uzbūvi. Un pati Bībeles mācība sevī skaidri iekļauj rūpes par cilvēku. Atšķirībā no daudziem antīkajiem filosofiem, dvēselkopšana nenošķir miesu un dvēseli kā divas atšķirīgas substances. Cilvēks Bībelē ir saprotams kā viens veselums, un rūpes par viņu ir visaptverošas. Vācu teologs Juliuss Šnivinds rakstīja: "Dvēselkopšana Jaunajā Derībā saucas "paraklesis". Paraklesis – tas ir iekšējs pārveidošanas process, saistīts ar Svētā Gara vadību, kuru Kristus sauc par "parakletu" (Jāņa ev. 16:7).

Grūti nepieņemt Šnivindam, lasot apustuļa

Pāvila garīgos darbus. Pāvils bija norūpējies par viņam uzticētajām dvēselēm. Viņš rūpējās par tām dienām un naktīm. Viņš rakstīja vēstules un meklēja iespēju tikties ar ticīgajiem. Vēstulē efeziešiem viņš raksta:

"Tādēļ es loku savus ceļus Tēva priekšā, no kā ikviena cilts debesīs un virs zemes dabū savu vārdu, lai Viņš Savā godības bagātībā jums dotu Savu Garu un darītu stipru jūsu iekšējo cilvēku un lai Kristus, jums ticību turot, mājotu jūsu sirdīs, un jūs iesakņotos un stipri stāvētu mīlestībā, ka līdz ar visiem svētajiem jūs spētu aptvert, kāds ir platums, garums, augstums un dziļums, un izprastu Kristus mīlestību, kas ir daudz pārāka par katru atziņu, un, ar to piepildīti, iegūtu visu Dieva pilnību" (Efez. 3: 14-19)

Pāvils lūdza, lai Dievs caur Savu Garu darītu stipru iekšējo cilvēku, un tas, piepildīts ar Kristus mīlestību, iegūtu Dieva pilnību. Dvēseļkopšana Bībelē ir pastorālā kalpošana, un pats Kristus ir Gana arhetips, kurš ir norūpējies par Savu sekotāju labklājību (Jāņa ev. 10: 1-18).

Dvēseļkopšana laikā pēc pirmajiem apustuļiem

Ir pieņemts uzskatīt, ka JD laikā dvēseļkopšana dominēja draudžu darbībā pirmos trīs gadsimtus. Sistemātisku pieeju dvēseļkopšanā pirmais noformulēja Nisas Gregors (335.-394.), kurš savā vēstulē Letousam, Melitinas bīskapam apraksta

dvēseļkopšanas sistēmu. Nisas Gregors, tāpat kā citi Kapadoķijas baznīcas tēvi - Nazianzas Gregors (330.-381.) un Basilijs Lielais (-379.), pārņēma platonisko priekšstatu par dvēseļkopšanu ar tā acīmredzamo duālismu par ķermeņa atdalīšanu no dvēseles. Tai laikā dvēseles attīrīšanās un svēttapšana kļuva par dvēseles aprūpes ideālu. Un galvenā garīgās izaugsmes metode bija askētisks dzīves veids. Vēlāk šī askēze tika praktizēta klosteros mūku dzīvē un šī dvēseļkopšanas prakse ilga līdz viduslaikiem.

Dvēseļkopšana viduslaikos

Viduslaikos dvēseļkopšanas prakse īpaši nemainījās, ja neskaita to, ka klosteros esošā izglītošana arvien vairāk sistematizējās, un dvēseļkopšanai šajā procesā bija ievērojama loma. Šeit vairs nav runa par gara vadītu askētu, bet gan par "ideāli izglītotu dvēseļkopēju", kā par to rakstīja Bernārs no Klervo (1090.-1153.), benediktiešu mūks, kurš ir sarakstījis daudzus darbus par dvēseļkopšanu. Bernārs pats sevi apzinājās par dvēseļkopēju tiem mūkiem, ko Dievs viņam bija uzticējis. Viņš arī mūkos centās ieaudzināt dvēseļkopšanas attieksmi pret tiem cilvēkiem, kuri pie viņiem meklēja garīgo palīdzību. Austrumu klosteros bija novērojamas līdzīgas paralēles.

Pieminēšanas vērts ir Toms no Tēbas (1380.-1471.), mūks no augustīņu romiešu-katoļu ordeņa.

Viņš sarakstīja pazīstamo grāmatu "Imitatio", kurā ir aprakstīts kristieša pārveidošanās ceļš Jēzus Kristus līdzībā. Grāmata tika sarakstīta starp 1414. un 1425. gadu, un tā piedzīvoja milzīgu izplatību visā pasaulē. Tā ir tikusi tulkota vairāk kā 100 valodās un ir iznākuši gandrīz 3000 tās izdevumu. "Imitatio", kā neviena cita grāmata, ir formulējusi vēl viduslaiku garīgās izaugsmes meklējošo domāšanu. Tā kļuva par vienu no resursiem Reformācijas kustībai Rietumeiropas teritorijā. "Imitatio" iedrošina kristietī meklēt garīgo pieaugšanu sekošanā Kristum un individuālās sarunās. Tomam no Tēbas garīgās izaugsmes ceļā svarīgas bija ne tikai attiecības ar Kristu, bet arī attiecības ar brāļiem - līdzbiedriem.

Lai arī klosteru pasniedzēju garīgais darbs bija ievērojams, viduslaiku draudzes nesevoja viņu piemēram, bet garīgi pastāvīgi gāja mazumā gan austrumos, gan rietumos. Draudzēs dvēseļkopšana nenotika. Morālais pagrimums baznīcu noveda līdz Reformācijai (1483.-1546.). Raksturojot sava laika romas-katoļu draudzi, Martins Luters rakstīja: "Papisma svētrunās dvēseļkopšanas nav".

Dvēseļkopšana un Reformācija Eiropā

Garīgās dzīves trūkums draudzē izraisīja Reformāciju. Luters nosauca divus fundamentālus iemeslus, kas bija radījuši baznīcas pagrimumu: svētrunu un dvēseļkopšanas iztrūkums draudzē. Slavenais vācu teologs Gerhards Ēbelings, detalizēti izpētot dvēseļkopšanas nozīmi Martina Lutera darbos, uzskata, ka neviens cits reformators dvēseļkopšanai nav piešķīris tik lielu nozīmi. Luteram svētruna un dvēseļkopšana bija savstarpēji cieši saistītas lietas, viņam bija neiedomājami sludināt cilvēkiem un nerūpēties par viņiem. Bez tam reformators neuzskatīja dvēseļkopšanu par ekskluzīvām priesteru tiesībām. Tieši otrādi - balstoties uz Jaunās Derības mācību par kopīgo priesterību, Luters

rūpes par sava tuvākā garīgo izaugsmi prasīja gan no garīdznieka, gan arī no vienkāršā ticīgā. Piemēram, Luters rakstīja: "Katra mājas saimnieka pienākums ir mācīt gan bērnus, gan kalpus [...] jo viņš savā mājā ir priesteris un bīskaps" Luters draudzes mācītājam ļāva iejaukties iekšējos ģimenes jautājumos tikai tad, ja viņu uz to aicināja pati ģimene.

Otrs pazīstamais reformators Žans Kalvins (1509.-1564.) mācīja citādāk - vadoties pēc Strasbūras sludinātāja Martina Bucera grāmatas "Par dvēseļkopšanu un pareizu pastorālu kalpošanu, un kā tā tiek veidota un darbojas Kristus draudzē". Dvēseļkopšana saskaņā ar Bucera un vēlāk arī Kalvina mācību pamatojās garīgā kārtībā un kvalitatīvā kontrolē. Kalvins prasīja, lai viņa Ženēvas draudzes presbiteri katru gadu apmeklētu draudzes locekļus mājās un ar viņiem apspriež savu dzīvesveidu. Tai gadījumā, ja draudzes locekļa dzīve neatbilda garīgajām normām, presbiteri apņēmas šim cilvēkam palīdzēt. Tad, ja garīgā palīdzība nedeva gaidāmo rezultātu, cilvēks tika izslēgts no draudzes.

Ir skaidri redzama atšķirība starp Lutera un Kalvina pieeju dvēseļkopšanā. Luters ienīda romas-katoļu piespiedu dvēseļkopšanas praksi. Viņš atteicās no uzspiestas garīgās palīdzības. Savukārt, Kalvins rūpes par cilvēku garīgo veselību ielika draudzes vadības rokās. Turpmāko gadsimtu laikā šīs pozīcijas satuvinājās. Mūsdienās ir zudusi atšķirība starp luterāņu un reformātu pieejām.

Nākamajā avīzes numurā apskatīsim dvēseļkopšanas prakses attīstību pēc Reformācijas līdz pat mūsdienām.

Izmantojot fragmentus no Johanesa Raimera grāmatas "Dvēseļkopšanas pamati draudzē", materiālu sagatavoja Dainis Pandars

RADĪTĀJA MĀKSLAS DARBUS MEKLĒJOT

Pirmās Mozus grāmatas pirmajā nodaļā par radīto pasauli piecas reizes varam lasīt vārdus "Dievs redzēja to labu esam", un tas tiek teikts par zemi, jūrām, debess spīdekļiem, floru un, protams, arī faunu. Un visas šīs lietas vieno kopīga īpašība – vienreizējs skaistums katrā sīkākajā detaļā. Mēs dzīvojam nemitīgi mainīgā mākslas darbā, jo katrs saullēkts un saulriets ir unikāls, un debesu toņi pat katrā rīta un vakara sekundē ir atšķirīgi. Nedzīvā daba ir pilna krāsām un fantastiskām formām. Es vēl neesmu redzējis neglītu klinti vai garlaicīgu ūdenskritumu. Dzīvā daba ar savu skaistumu šo mākslas darbu papildina ar savām krāsām, smaržām un skaņām, un rodas tāda kompozīcija, kuru ir vēlme baudīt bezgalīgi. Un tas laikam arī ir mans nemitīgais dzinulis, kurš neļauj sēdēt uz vietas, bet dod vēlmi paspēt savas dzīves laikā apskatīt šo mākslas darbu no iespējami viarākiem rakursiem. Ja Dievs to redzēja par labu

esam, tad priekā par šo skaistumu Viņš ir vēlējies dalīties, radot cilvēku. Skumji, ja cilvēks to nespēj novērtēt, bet es tāds noteikti neesmu. Varbūt šis arī ir tas iemesls, kāpēc man ir radušies apstākļi, lai mani ceļojumi realizētos? Ja tu spēj novērtēt to, kas tev ir dots, tad Dievam ir iemsls dot vēl vairāk. Un otrādi – uz kādu laiku vari zaudēt to, ko tu nebiji novērtējis, lai saprastu zaudētā vērtību.

Kad biju jauns, un nupat bija sabrukusi PSRS sistēma, man jau vienu brīdi likās, ka esmu iesprostots nabadzības krātiņā, un nekad plašo pasauli neredzēšu. Vēl pirms parādījās mākslas filma "Trūmena šovs", man bija radušies tieši šāda sajūta – ka viss ap mani notiekošais ir teātris ar mērķi mani neizlaist no krātiņa. Taču pirms kādiem 20 gadiem studentu grupas sastāvā pirmo reizi tiku bezmaksas braucienā uz Vāciju, kur lasījām savus referātus, un vārti slūžām bija vaļā. Pēc studiju gadiem sāku strādāt un krāt naudu, lai

Kuka salas. Foto: No personīgā arhīva

pāris reizes gadā kaut kur aizceļotu. Kad Eiropa bija apceļota, sapratu, ka cilvēka radītās pilsētas un izmainītās ainavas mani nevilina, tāpēc uzsvars tika likts uz ceļojumiem pie neskartiem dabas objektiem. It īpaši pie tādiem, kuru priekšā tu izjūti savu niecību. Kad bangojošs okeāns sit pret krastiem milzu viļņus, kad ūdens gāžas no gandrīs kilometru liela augstuma Anhela ūdenskritumā, kad stāvi Lielā kanjona malā vai esi plašā Ujuni sālsezera vidū, tad apzinies Dieva varenību, jo pat šie objekti ir tikai tāds sākums uz kopējā fona. Attiecībā uz dzīvo dabu cenšos nokļūt tādās vietās, kuru cilvēks ir izmainījis vismazāk, jo tur vislabāk var redzēt Dieva reiz ieviesto kārtību un līdzsvaru. Pāris reizes ir pabūts un nakšņots Latīņamerikas un Āzijas džungļos, kā arī uz mazapdzīvotām salām kristāldzidros un krāsaino koraļļu bagātos ūdeņos. Tie ir spilgtākie momenti no maniem ceļojumiem, jo bija sajūta, ka es tur iederos. Diemžēl jāatzīst, ka šādu neskartu vietu paliek aizvien mazāk, tāpēc mums ar bijību ir jāizturas pret to, kas ir atlicis. Darba braucienu dēļ esmu pabijis 6 Āfrikas valstīs, un man ir skumji redzēt, ko dabai nodara pārāpdzīvotības

problēmas. Atkritumu kalni okeāna krastā un pilnīgi noplicināta zeme. Mūsu Latvija uz šī fona ir kā zaļa oāze. Novērtējiet to!

Ko gan var darīt cilvēks, kuram Dievs bija žēlīgs parādīt tik daudzas interesantas vietas? Apceļot pasauli! Tādu mērķi sev nospraudu jau 2009. gadā, un sekoju līdzī piedāvājumiem, kuri diemžēl neatbilda manam budžetam, jo aviobiļetes vien ar 6-8 lidojumu posmiem maksā pāris tūsktošus, bet šādā ceļojumā nebrauksi tikai uz nedēļu, tāpēc klāt jāērķina izdevumi 2-3 nedēļu tēriņiem. Un tad vienā dienā ieraudzīju piedāvājumu aviobiļetēm Londona-Šanhaja-Oklenda-Raratonga-Losandželosa-Londona par 490 britu mārciņām, un bez liekas domāšanas nopirku biļetes sev un sievai Baibai ar iespēju nedēļu uzturēties Jaunzēlandē un nedēļu arī Kuka salās, jo pārējās vietas jau bija redzētas. Kāds šādu summu varbūt nosmēķē gada laikā, tāpēc runa nav par turību, bet gan par prioritātēm. Kāds varbūt alkoholam gada laikā notērē to summu, kuru mēs iztērējam viesnīcām, nomas auto un ieejas biļetēm nacionālajos parkos.

Vaimangu nacionālais parks. Foto: No personīgā arhīva

Kaut arī ceļojums bija labi izplānots, pastāvēja daudz risku nekur neaizbraukt, jo nu jau es zinu, ka cilvēka plāni nekam neder, ja tam nav Dieva svētības. Varēja saslimt viens no bērniem vai paši, vai nojukt nesavienotais lidojums uz Londonu, kā tas notiek diezgan bieži. Lūdzu mūsu draudzes mācītājam Dainim Pandaram aizlūgt, lai viss iecerētais izdotos, un ceļojuma laikā mēs būtu pasargāti no ķibelēm, kuras varēja rasties kaut vai tāpēc, ka biju plānojis pirmo reizi braukt pa ceļa kreiso pusi Jaunzēlandē. Pats lūdzu, lai man būtu kārtēja iespēja ne tikai pašam izbaudīt Dieva mākslas darbus tālajās zemēs, bet arī padalīties ar gūtajiem iespaidiem ar savu draudzi. Un jāsaka, ka ne tikai viss notika pēc plānotajiem grafikiem, bet tika piesviestas daudzas lietas, par kurām neatļāvos pat sapņot.

Pēc aklimatizācijas Oklendā ar nomas auto devāmies uz Vaipoa nacionālo parku, kur aug majestātiskie kauri koki. Vecākais no tiem Te Matua Ngahere ir Jēzus laiku liecinieks un iespējams vecākais koks uz planētas, un tā 5,2m diametra un 208m³ stumbrs ir patiešām iespaidīgs.

Biju iedomājies, ka flora Jaunzēlandē ir citādāka, taču tādu atšķirību un daudzveidību nebiju gaidījis. Mums ar Baibu ļoti patika paparžu koki – lapas kā mūsu papardēm, bet izmērs lapām pārsniedz cilvēka augumu, savukārt stumbri paceļ lapotni augstu gaisā. Nedaudz atgādina palmas.

Jūsmejām par faunu kā mazi bērni, bet es centos nofotografēt katru neredzēto ziedu.

Tad devāmies uz dienvidiem no Oklendas un kā ievēribas cienīgs apskates objekts jāmin Vaitomo alas. Dieva izdomai nav robežu, jo pat šķietami drūmo, tumšo alu griesti ir izdaļīti ar mazām gaismiņām, kādas pie mums rada jāņtārpiņi. Arī te šo gaismu rada tārpiņi, kuri ar gaismu pievilina insektus. Skats patiesi grandiozs, jo vienlaicīgi uz alas griestiem var redzēt pat 10 000 gaismiņas.

Galvenais apskates reģions Jaunzēlandē mums bija seismiskās aktivitātes zona pie pilsētas Rotorua, kur arī apmetāmies viesnīcā uz 3 naktīm. Patīkamais pārsteigums – lielākais Jaunzēlandes geizers Pohutu, kurš reizi stundā izšļāc karstu ūdeni 30m augstumā, bija redzams tieši no mūsu balkona.

Vienu dienu veltījām Vai-O-Tapu nacionālā parka apskatei, kur zeme burtiski vārās dubļu izvirdumos, un no pazemes šņac ārā dažādas gāzes un tvaiki. Ķīmiskais sastāvs katrā ezeriņā ir citādāks, tāpēc katrs ir savā krāsā – dzeltenzaļi, zilganbalti un kādos tik vēl neiedomājamās krāsās salikumos. Te nu Dievs nežēloja nevienu krāsu no savas paletes, un sajaucis tās visos iespējamajos toņos, veidojot arī skaistas krāsu pārejas. To novēlu katram reizi dzīvē redzēt savām acīm, jo foto kamera nespēj uztvert to pilnību.

Ļoti daudz cieta mūsu kājas, jo nacionālajos parkos gribējām apskatīt pēc iespējas vairāk, un uzkāpt visaugstākajos kalnos. Vaimangu nacionālajā parkā pēc daudzu kilometru pārgājiena tikām atalgoti ar skatu uz skaistu gaiši zilu ezeriņu ar kaļķa baltiem krastiem, bet pēc kāpiena Tongariro vulkānā manām acīm pavērās skats uz t.s. smaragda ezeriem. Baibai šis kāpums diemžēl izrādījās ne pa spēkam.

Ik reizi, kad es redzēju šo skaistumu, es no visas sirds pateicos Dievam par iespēju to visu redzēt, un par to, ka Viņš to visu ir radījis tik skasītu. Ja radībai nebūtu autora, vai skaistumam būtu dota tik liela loma?

Atvadoties no Jaunzēlandes pastaigājām vēl pa Redvudas parku, kur savulaik pēc salas atklāšanas cilvēki sastādīja dažādas koka sugas no visas pasaules, lai saprastu, kura būs visražīgākā jaunatklātajā zemē. Nudien kā Ēdenes dārzs, kurā nekā netrūkst. Visiespaidīgākie bija slaidie sekvojas stumbri, kuri sniedzās tālu debesīs.

Vēl pēdējo dienu pastaigājām gar Klusā okeāna krastu pilsētiņā Tauranga, un 8. marta rītā devāmies uz savu nākamo mērķi Rarotongas salu, kura ir galvenā no 15 Kuka salu daļām. Sanāca ceļojums pagātnē, jo šķērsojām datumu maiņas zonu, lidmašīna uz salas nosēdās 7. marta agrā pēcpusdienā. Radās iemesls sievu sveikt starptautiskajā sieviešu dienā divreiz, kad 8. marts pienāca vēlreiz.

Man par lielu pārsteigumu vietējie iedzīvotāji Kuka salās izrādījās ļoti ticīgi cilvēki. Polinēzieši stāstīja, ka misionāri ir izdarījuši ļoti labu darbu, jo uz salas bija 7 ciltis, kuras savā starpā nežēlīgi karoja, bet pēc kristietības pieņemšanas visi dzīvo mierā un satiecībā. Viņus gan mulsina loģisks jautājums – "Ja jau Dievs ir viens, kāpēc katra baznīca cenšas mācīt kaut ko savu?" Uz salas ir 25 baznīcas, pārsvarā katoļu, un katru svētdienu

"mamas" sapucējas ar smaržīgām ziedu virtenēm, un ar visu ģimeni dodas uz savu baznīcu. Tas ir nerakstīts likums uz šīs salas, un svētdienās praktiski viss ir slēgts, lai cilvēki atpūstos. Salu ik gadu apmeklē 160 000 tūristu, un vietējiem arī radās otrs loģisks jautājums – "Kāpēc tie, kas mums savulaik sūtīja misionārus, paši praktiski nekad nav manīti dievnamos?"

Mēs piedalījāmies vairākās ekskursijās un pasākumos, kurus rīkoja polinēzieši, un pirms katras aktivitātes un maltītes obligāta sastāvdaļa bija kopēja pateicība Dievam un lūgšana. Visu konfesiju un rasu pārstāvji raibajā publikā un pat neticīgie beidzot bija vienoti, jo beigās skanēja vienbalsīgs "Amen".

Bija daudz dīvainu lietu uz šīs salas, jo nekad agrāk nebiju redzējis savvaļas vistas, kuras neviens neaiztiek, jo uzksata, ka tās uzlasa visus kaitēkļus. Vista var mierīgi ar saviem cāļiem ienākt uzlasīt drupačas viesnīcas teritorijā, bet gailis no rīta tūristus uzmodināt pie terases loga. Daudzi vietējie savus tuviniekus apglabājuši māju pagalmos, kapiņiem virsū pat uzbūvējot jumtiņus, kuri dažkārt izrotāti ar eglīšu virtenēm. Daudzas lietas ir ačgārnas, jo Rarotonga ir ļoti tuvu Latvijas antipodam – pretējam punktam uz mūsu planētas. Saule spīd ziemeļos. Kad Latvijā bija pusdienlaiks, mums bija pusnakts. Debesīs iemirdzējās vēl neredzēti zvaigznāji, t.sk. dienvidu krusts, pēc kura vadījās jūrasbraucēji, un arī mēness izskatījās tāds dīvains, sagāzies. Ļoti izbaudījām silto un saulaino laiku, kaut arī uz salas nonācām ciklonu laikā. Tikai 2 dienas bija tik lietainas, ka praktiski nebija iespējams iziet no viesnīcas, bet arī to mēs izbaudījām, jo lietūs bija silts un veldzējošs. Lielāko daļu laika es veltīju savai iecienītajai nodarbei snorkelēšanai, jo salu ieskauj sekla koraļļu veidota lagūna, kurā starp krāsainajiem koraļļiem šaudās tropiskās zivtiņas visās varavīksnes krāsās. No redzētā skaistuma bija pat tāds moments, ka no brīnumā atplestās

Eriks ar savu noķerto tunci. Foto: No personīgā arhīva

mates man izslīdēja trubiņa, piedzenot muti pilnu ar sāļo ūdeni. Sarkanīgs masīvs korallis kā tāds koks ar stumbru un kuplu lapotni bija devis patvērumu sīkajām zivtiņām, uz kuru sāniem vienlaicīgi varēja būt vairākas košas krāsas – dzeltena, zila, zaļa, sarkana... Ja šai radībai nebūtu bijis autora, tai nebija iemesla būt tik ļoti skaistai, un valdītu vienveidība krāsās un formās.

Pēdējās ceļojuma dienās mūsu budžets jau bija izsmelts, tāpēc bijām nolēmuši pārtikt no vienveidīgajām viesnīcas brokastīm un uzlejamām nūdelēm. Taču man atlika vēl nauda, ko samaksāt zvejas laivas īpašniekam, kurš ņema līdzi arī tūristus, dodot tiem iespēju pašiem pacīnīties ar zivju karali dzeltenspuru tunci. Cerība kaut ko noķert bija maza, jo iepriekšējās dienās copes bija retas, bet dienu pirms mūsu reisa vispār nebija nevienas copes. Tad nu es lūdzu Dievu "Ja plašajā okeānā tomēr vēl ir kāds lieks tuncis, lai tas pieķeras pie manas makšķeres. Bet, ja tas tuncis vairāk ir vajadzīgs okeānam, lai tas tur paliek un vairojas. Par to es arī priecātos, tāpēc, lai notiek Dieva prāts!" Un Dievam izrādījās lieki 4 mazi tunci un 2 milzeņi, viens no kuriem 20kg smags trāpījās tieši uz manas makšķeres. Pēc 15 minūšu smagas cīņas tuncis bija laivā, un piepildījās tas,

par ko pat neatļāvos sapņot. Katrs komandas biedrs izvilka vismaz vienu zivi, un varējām ņemt līdzi tik filejas, cik vēlējamies. Pārējo apēdīs salas iedzīvotāji, nesot ienākumus laivas īpašnieka ģimenei. Es paņēmu fileju 4 ēdienreizēm un viesnīcā pie sievas ierados ar jau grillētu tunci ar frī kartupeļiem un salātiem, paziņojot, ka nu mums bads nebūs jācieš. Laikam tā jutās senais cilvēks, kurš ieradās alā ar savu medījumu. Par salīdzinoši nelielo samaksu 15 dolāriem vairāki restorāni piedāvāja makšķernieku lomus pagatavot gardās maltītēs, tāpēc Dievs parūpējās, lai mūsu nopirktās nūdeles paliktu neapēstas, bet ceļojums noslēgtos ar kaut ko vienreizēju.

No Kuka salām īsākais ceļš mājup jau bija, turpinot ceļu austrumu virzienā caur ASV, tāpēc arī sanāca aprīņķot mūsu planētu. Kopā gaisā tika pavadītas 50 stundas un pieveikti vairāk nekā 40 tūkstoši kilometru. Mūsu planēta tagad šķiet mazāka un vairāk sargājama, bet vienlaicīgi arī milzīga un daudzveidīga. Ar nepacietību gaidu, ko vēl Dievs vēlēšies man parādīt man atvēlētajā laikā. Šo mākslu vēlos baudīt līdz pēdējam elpas vilcienam.

Eriks Eisaks, 22.03.2019.

SENIORU PAVASARA TIKŠANĀS

Marta mēnesis jau sāk iezīmēt gaidītā pavasara tuvošanos gan dabā, gan cilvēkos. Mēneša vidū bija pienācis laiks draudzes senioriem atkal pulcēties uz kārtējo tikšanos mājīgajā draudzes kafejnīcā. Vairākas stundas aizritēja draudzīgā, sirsnīgā atmosfērā, kur klātesošajiem bija iespēja uz klausīt citu pārdomas par lūgšanām, un arī paši varēja dalīties savā lūgšanu pieredzē.

Šo tikšanos ievadīja kopīga lūgšana un pielūgsmes dziesmas. Tad draudzes vecākais diakons Jānis Ģeģeris dalījās ar pārdomām par draudzes garīgo vienotību un lūgšanu svarīgo lomu gan dievkalpojumu, gan dažādu draudzes pasākumu norisē. Viņš uzsvēra, cik ļoti svarīgas ir lūgšanas noteiktās dienās, pirms dievkalpojumiem un ikdienas kalpošanā. Tas ir noteicošais spēks draudzes vienotībai un garīgai funkcionēšanai. Loti svarīgi pirms lūgšanām ir izlīdzināties savstarpēju nesaskaņu gadījumos, lai nedotu vietu rūgtumam, jo pretējā gadījumā lūgšanas var netikt uz klausītas.

"Pielūkodami, ka neviens nezaudētu Dieva žēlastību, lai nekāda rūgta sakne, augstu izaugusi, jums nekaitētu un daudzi ar to netiktu apgānīti."
(Ebrejiem 12: 15)

Senioriem ir ļoti svarīgi patstāvīgi būt lūgšanās par draudzes vajadzībām un aktualitātēm kalpošanā, garīgi veselīgu draudzes vidi, diakoniem un kalpotājiem.

"Ar visām lūgšanām un lūgumiem lūdziet Dievu Garā ik brīdī; tai pašā nolūkā esiet nomodā un pastāviet savās aizlūgšanās par visiem svētajiem."
(Efeziešiem 6:18)

Katram draudzes loceklim ir svarīga loma lūgšanu kalpošanā. Tā ir garīga cīņa, jo mēs necināmies miesīgi, bet garīgi, tāpēc ir svarīgi būt apbruņoti ar visiem gara ieročiem, lai paši būtu aizsargāti pret uzbrukumiem.

"Bruņojieties ar visiem Dieva ieročiem, lai jūs varētu pretī stāties velna viltībām. Jo ne pret miesu un asinīm mums jācīnās, bet pret valdībām un varām, šīs tumsības pasaules valdniekiem un pret ļaunajiem gariem pasaules telpā. Tāpēc satveriet visus Dieva ieročus, lai jūs būtu spēcīgi pretī stāties ļaunajā dienā un, visu uzvarējuši, varētu pastāvēt. Tātad stāviet, savus gurnus apjozuši ar patiesību, tērpušies taisnības bruņās, kājas apāvuši ar apņemšanos kalpot miera evaņģēlijam; bez visa tā satveriet ticības vairogu, ar ko jūs varēsiet dzēst visas ļaunā ugunīgās bultas. Ņemiet arī pestīšanas bruņu cepuri un Gara zobenu, tas ir, Dieva vārdu." (Efeziešiem 6:11-17)

Mēs zinām, ka lūgšanas tiek uz klausītas, bet dažādos veidos. Dažreiz tas notiek jau lūgšanas laikā, citreiz pēc kāda laika, bet dažkārt atbilde atnāk pēc mēnešiem vai pat gadiem. Šajā sakarā dažas māsas dalījās par atbildētām lūgšanām gan īsā laika sprīdī, gan arī pēc daudziem gadiem. Kādas māsas dalījās arī savā lūgšanu pieredzē, atzīmējot, ka velta ļoti nozīmīgu laiku ikdienas lūgšanām un draudzes lūgšanu vajadzībām.

Brālis Aleksandrs Lisovskis klātesošos iepriecināja ar saviem dzejoļiem un izteicasavas domas par lūgšanām trešdienu vakaros. Viņš atzīmēja, ka šajā laikā ir pārāk maza draudzes locekļu atsaucība.

Dažas māsas ierosināja iesaistīt lūgšanu kalpošanā ne tikai vecāko, bet vidējo paaudzi un arī jaunatni, jo draudzes nākotne ir gan Dieva, gan arī viņu rokās. Lūgšanas prasa gan garīgu, gan fizisku spēku, pacietību un izturību, tādēļ vecākie cilvēki pievienojas lūgšanām gan trešdienu vakaros, gan lūgšanu piektdienās no mājām, jo dažādu veselības un vecuma problēmu dēļ citādi pievienoties nespēj.

Draudzes diakons Gints Jukmanis uzrunāja seniorus ar vārdu no Mateja evaņģēlija.

Diakons Gints Jukmanis uzrunā seniorus

"Un Jēzus pasauca bērnu, nostatīja to viņu vidū un sacīja: "Patiesi Es jums saku: ja jūs neatgriezāties un netopat kā bērni, tad jūs nenāksit Debesu valstībā." (Mateja 18:2-3)

Varētu jautāt, kāds sakars senioriem ar bērniem? Brālis Gints to izskaidroja kā dzīvības degsmi, kas ir redzama bērnos, viņu enerģiskumu, kam nav robežas. Patiesi, vecmāmiņas un vectēvi ļoti labi saprotas ar mazbērniem, jo viņi atjauno veco ļaužu dzīvesprieku un enerģiju. Senioriem ir daudz vairāk laika, ko veltīt Dievam, lūgšanām un mazbērniem. Gints novēl visiem būt garā stipriem un ticēt saviem spēkiem!

Nobeigumā mācītājam Dainim Pandaram bija iespēja atbildēt uz dažiem jautājumiem. Viens no tiem bija jautājums: "Kas ir īsta atraightne mūsdienās?"

"Bet īsta atraightne, viena pati palikusi, ir likusi savas cerības uz Dievu un pastāv lūgšanās un pielūgšanās nakti un dienu; Atraightnēs jāieskaita tāda, kas nav jaunāka par sešdesmit gadiem, kas bijusi viena vīra sieva, kam ir labu darbu slava, ja viņa ir izaudzinājusi bērnus, ja viņa ir

bijusi viesmīlīga, ja viņa ir mazgājusi svētajiem kājas, ja viņa ir nākusi palīgā apspiestajiem, ja viņa ir dzinusies pēc ikviena laba darba." (1. Timotejam 5:5)

Mācītājs ļoti detalizēti izskaidroja, kāds ir stāvoklis tām atraightnēm, kuras nav laulājušās baznīcā, bet ir bijušas valsts reģistrētā laulībā, pirms viņas kļuva par Dieva bērniem. Viņš arī atzīmēja, ka draudzei ir jā rūpējas par ikvienu draudzes locekli, kurš ir vientuļš un kuram nav piederīgo.

Šajā tikšanās reizē senioriem bija iespēja ne tikai klausīties, izteikt savu viedokli par minēto tēmu, bet arī baudīt brīnišķīgi garšīgas pusdienas. Par to vislielākā pateicība Dievam un mīļajām saimniecēm Lienei un Ligītai, kuras lika mums justies ļoti gaidītiem.

Jāatzīmē, ka šādas tikšanās notiek četras reizes gadā. Cienījamie draudzes seniori! Būsiem mīļi gaidīti, un esat aicināti pievienoties citā tikšanās reizē!

Ina Krieviņa

NOTIKUMI APRĪLĪ

PIRMDIENA	OTRDIENA	TREŠDIENA	CETURTDIENA	PIEKTDIENA	SESTDIENA	SVĒTDIENA
1. APRĪLIS	2. 19:00 Mājas grupas	3. 08:00 Vīru lūgšanas 19:00 Lūgšanas	4. 19:00 Alfas kurss	5. 19:00 Jauniešu vakars	6.	7. 10:30 Lūgšanas 11:00 Dievkalpojums ar Vakarēdienu
8.	9. 19:00 Mājas grupas	10. 08:00 Vīru lūgšanas 19:00 Lūgšanas	11. 19:00 Alfas kurss	12. 19:00 Jauniešu vakars	13.	14. 10:30 Lūgšanas 11:00 Draudzes gadsvētku dievkalpojums
15.	16. 19:00 Mājas grupas	17. 08:00 Vīru lūgšanas 19:00 Lūgšanas	18. 19:00 Zaļās ceturtdienas dievkalpojums	19. 12:00 Lielās Piektdienas dievkalpojums	20.	21. 10:30 Lūgšanas 11:00 Dievkalpojums (Ziedojums draudzes nama jumta maiņai)
22.	23. 19:00 Mājas grupas	24. 08:00 Vīru lūgšanas 19:00 Lūgšanas	25. 19:00 Alfas kurss	26. 19:00 Bībeles studija ar D. Līfu 19:00 Jauniešu vakars	27. ALFA kursa izbraukums 10:00 Draudzes pavasara talka	28. 10:30 Lūgšanas 11:00 Dievkalpojums
29.	30. 19:00 Mājas grupas	1. MAIJS 08:00 Vīru lūgšanas 19:00 Lūgšanas	2. 19:00 Alfas kurss	3. 19:00 Jauniešu vakars	4. 11:00 Neatkarības pasludināšanas dievkalpojums 12:00 Baltā galdauta svētki	5. 10:30 Lūgšanas 11:00 Dievkalpojums ar Vakarēdienu

* Ir iespējamas izmaiņas

24. martā mācītāja ordinācijā māc.E.Pļaviņš, LBDS bīskaps K.Šterns, bīskapa vietnieks E.Godiņš un māc.I.Hiršs aizrūdz par D.Pandaru un viņa sievu Lieni

NOTIKUMI MAIJĀ

PIRMDIENA	OTRDIENA	TREŠDIENA	CETURTDIENA	PIEKTDIENA	SESTDIENA	SVĒTDIENA
29.	30. 19:00 Mājas grupas	1. MAIJS 08:00 Vīru lūgšanas 19:00 Lūgšanas	2. 19:00 Dievkalpojums	3. 19:00 Jauniešu vakars	4. 11:00 Neatkarības pasludināšanas dievkalpojums 12:00 Baltā galdauta svētki	5. 10:30 Lūgšanas 11:00 Dievkalpojums ar Vakarēdienu
6.	7. 19:00 Mājas grupas	8. 08:00 Vīru lūgšanas 19:00 Lūgšanas	9. 19:00 Dievkalpojums	10. 19:00 Jauniešu vakars	11.	12. 10:30 Lūgšanas 11:00 Dievkalpojums
13.	14. 19:00 Mājas grupas	15. 08:00 Vīru lūgšanas 19:00 Lūgšanas	16. 19:00 Dievkalpojums	17.	18.	19. 10:30 Lūgšanas 11:00 Dievkalpojums
20.	21. 19:00 Mājas grupas	22. 08:00 Vīru lūgšanas 19:00 Lūgšanas	23. 19:00 Dievkalpojums	24.	25.	26. 10:30 Lūgšanas 11:00 Dievkalpojums
27.	28. 19:00 Mājas grupas	29. 08:00 Vīru lūgšanas 19:00 Lūgšanas	30. 19:00 Dievkalpojums	31. 19:00 Jauniešu vakars	1. JŪNIJS	2. 10:30 Lūgšanas 11:00 Dievkalpojums ar Vakarēdienu

* Ir iespējamas izmaiņas

Draudzes padome un diakoni 30. martā piedalās seminārā par mācekļības attīstīšanu draudzē

Ogres Trīsvienības baptistu draudzes avīze "Svētdienas Vēstis" 2019/04-06 (120), 2019. g. 21. aprīlis.

Avīzi veido: Dainis Pandars, korektore – Laura Balode, Inese Treiere, salikums – Ansis Imaks.

Vidus pr. 15, Ogre, LV-5001, tālr. (+371) 2 88 99 025, otbdraudze@gmail.com, <http://otbd.lv>

Laikrakstu "Svētdienas vēstis" elektroniskā formātā var lasīt otbd.lv mājas lapas sadaļā "Materiāli/Raksti"

Atjaunosim baznīcas jumtu kopā!

Diemžēl, šobrīd uzliktais jumta materiāls ir nokalpojis un sāk laist cauri ūdeni, kas, savukārt, sāk bojāt jumta konstrukcijas! Kopā nepieciešami 30 000 EUR, lai uzliktu jaunu metāla jumta segumu, kas būs derīgs vairākus desmitus gadu!

Atbalstiet un palīdziet atjaunot Dieva namu!

**Ogres Trīsvienības baptistu draudze,
LV29UNLA0033300700325, Reg.nr.90000171427
vai skaidrā naudā draudzes dievkalpojumos vai
kancelejā! Vairāk info: www.otbd.lv**

Kopā mēs to varam!